

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.918 van 19 maart 2013
in de zaak A. 207.580/XII-7207**

In zake: de BVBA HOTEL BINNENHOF
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Maeseneer
kantoor houdend te 3000 Leuven
Philipslaan 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Thomas Eyskens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 januari 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van, eensdeels, het besluit van 5 november 2012 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand ‘aangaande beroep tegen het besluit van de secretaris-generaal van het Departement Internationaal Vlaanderen van 26 september 2012 tot intrekking van de exploitatievergunning V.H.2.00856.5.01 van het toeristische logies Binnenhof, gelegen in de Maria Theresiastraat 65 te 3000 Leuven in de categorie hotel’ en, anderdeels, het voornoemd besluit van 26 september 2012 van de secretaris-generaal.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2013, om 11.15 uur.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Belinda Moschion, die *loco* advocaat Dirk De Maeseneer verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is eigenares en uitbaatster van het hotel Binnenhof te Leuven. Met de bestreden beslissingen wordt de uitbatingsvergunning van verzoekster voor bedoeld hotel ingetrokken, omdat de uitbating niet langer in overeenstemming met de specifieke brandveiligheidsnormen geschiedt.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

6. Artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen. Artikel 8, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ bepaalt dat het verzoekschrift dient te bevatten “een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen”.

7. Uit deze bepalingen volgt dat een verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet moet aangeven waarin precies het moeilijk te

herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening mag worden gehouden. De rechten van verweer en de eisen, gesteld aan een behoorlijke procesgang, vereisen dat het bewijs van het risico op nadeel in de vordering tot schorsing wordt geleverd, door middel van overtuigingsstukken die deze vordering vergezellen.

Een verzoekende partij mag zich bij die uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Zij moet concrete gegevens aanbrengen die erop wijzen welk nadeel zij precies ondergaat of dreigt te ondergaan en die de Raad van State in staat stellen zich een oordeel te vormen over het ernstig en het moeilijk herstelbaar karakter ervan. Een verzoekende partij dient precieze en concrete aanduidingen te verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel.

8. De Raad van State stelt vast dat verzoekster nalaat om in het inleidend verzoekschrift aan de besproken grondvoorwaarde voor de schorsing in een afzonderlijke rubriek aandacht te geven. Omdat evenwel geen overdreven formalisme moet worden betracht, aanvaardt de Raad dat het volgende betoog, dat verzoekster in haar verzoekschrift aanbrengt ter adstructie van haar belang, evenzeer op de voorwaarde van het nadeel is te betrekken:

“- Aangezien de bestreden beslissingen inhouden dat met onmiddellijke ingang de sluiting kan bevolen worden van de uitbating van het hotel Binnenhof, gelegen te Leuven Maria Theresiastraat 65, nu de wetgeving geen schorsende werking heeft voorzien in het raam van de onderhavige beroepsprocedure wat betreft de brandveiligheidsnormen

Het laat geen twijfel dat de onmiddellijke uitvoering van de beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen aan verzoekster.

- In casu impliceert dit niet enkel een ernstig commercieel en financieel verlies ook naar de toekomst toe gelet op de negatieve publiciteit die een sluiting inhoudt, doch bovendien impliceert dit ook het ontslag van zeven-tien personeelsleden van het hotel.

Daar waar zoals werd uiteengezet in het relaas van de feiten, niet alleen verzoekster steevast altijd het nodige heeft gedaan om zich in orde te stellen met de regelgeving maar thans ook de werken met het oog op de ver-

dere aanpassingen van het hotel aan de recente wijziging van de regelgeving reeds in vergevorderde staat zijn.
Een en ander zou impliceren dat de investeringen van om en bij 60 000,00 EUR nutteloos zouden zijn.”

9. Een financieel nadeel is in de regel herstelbaar. Zelfs indien voor het debat aangenomen zou worden dat een sluiting van alle bedrijvigheid imminent is – een zienswijze die verwerende partij bestrijdt, met verwijzing naar de andere commerciële activiteiten die verzoekster overeenkomstig haar maatschappelijk doel in het gebouw kan ontwikkelen – dan nog blijft verzoekster in gebreke om ook maar enige becijfering te geven van de financiële omvang en de weerslag ervan op haar voortbestaan. Evenmin legt verzoekster aan de Raad van State concrete gegevens voor die kunnen overtuigen dat zij het gevreesde nadeel niet minstens kan ondergaan totdat over de grond van de zaak uitspraak wordt gedaan of eventueel, na de genoemde en nog te ondernemen investeringen, een nieuwe vergunning verkregen wordt.

In dat verband stipt de Raad aan dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de verdieping die tot problemen inzake brandveiligheid aanleiding geeft, “nog steeds afgesloten is voor gebruik en dat thans in het raam van de nieuwe aanpassingswerken werd beslist de kamers 501/502 en 503 definitief voor gebruik te schrappen”. Dit bracht de beroepscommissie voor het toeristische logies ertoe om in haar advies van 23 oktober 2012 te suggereren om “aan de exploitante aan te bevelen een exploitatievergunning voor de brandveilige kamers aan te vragen. Wanneer de resterende tekortkomingen voor de brandveiligheid zijn verholpen kan een uitbreiding van de vergunning worden aangevraagd”. Die aanwijzing relativeert de vrees dat de volledige (hotel)uitbating definitief moet worden stopgezet. Verzoekster toont niet aan dat de hint van de beroepscommissie niet gevolgd zou kunnen worden zodat op korte termijn de exploitatie van het hotel voorlopig en minstens gedeeltelijk zou kunnen worden voortgezet.

10. Het morele nadeel van de vermeende negatieve publiciteit lijkt onbestaande, minstens vloeit het niet rechtstreeks voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Niets verplicht verzoekster immers om het bestaan van die beslissingen en het verband met een (gedeeltelijke) sluiting van het hotel voor renovatiewerken aan derden te openbaren, noch beweert zij dat verwerende partij ruchtbaarheid zou geven aan de bestreden beslissingen.

11. Nadeel dat derden dreigen te ondergaan kan de vordering niet ondersteunen. Overigens blijft ook met betrekking tot het lot van haar personeelsleden, verzoekster zeer karig en legt zij geen enkele precisering aan de Raad van State voor.

12. Er is dan ook niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 maart 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert Van Haegendoren